

cvičňou a jedálňou, ktorá našej škole chýba. Ale ako sa povie, všetko má svoje výhody aj nevýhody. Tú výhodu majú ešte v umiestnení školy hneď pri oblasťnej nemocnici, kde sme chodili na odbornú prax na interné, chirurgické a traumatologické oddelenie.

Na praxi, ktorá nám začínala od 6,30 hod, sme od začiatku boli súčasťou celého ošetrovateľského tímu a tá spolupráca sa mi asi páčila najviac. Každý študent mal na starosti svoju izbu, kde začínal toaletou, preväzmi, ošetrovaním, úpravou lôžka, podaním stravy, podaním liekov per os a injekčne. Mohli sme pracovať s chorobopisom, s údajmi pacienta, zapisovať do chorobopisu, čo u nás nie je možné. Mali sme viac kompetencií a tým aj pocit väčšej zodpovednosti. Na záver každého dňa praxe študenti odovzdali hlásenie službukonajúcej sestry, kde opísali stav pacienta a všetky ošetrovateľské výkony, ktoré urobili počas praxe.

Bolo vidno spoluprácu školy s hlavnou sestrou oblasťnej nemocnice, ktorá je pôvodom Slovenka, čo nás potešilo. Ako sa hovorí, je to človek na správnom mieste.

Keď si porovnam prácu na praxi u nás, je to obrovský rozdiel, už len v tom, že do chorobopisu nemôžeme zapísať ani nami nameraný tlak krvi pacienta. V nemocnici robíme menej odborných výkonov a tým máme pocit, že nie sme až takí potrební a žiadani v praxi.

Počas dvoch týždňov sme všetci získali viac skúseností, väčší rozhľad, nové priateľstvá a hlavne nové zážitky. Cez víkend sme si prezreli Prahu, ZOO a botanickú záhradu, prešli sme múzeá, navštívili sme divadlo. Odchádzalo sa nám ťažko, aj keď každý z nás sa už tešil domov. Veď doma je doma.

AUTOR A FOTO: LÝDIA

